

og paalidelige Kinesere vandre daglig langs Linjen og efterse enhver nok saa ringe Mangel for strax at afhjælpe den. Ogsaa disse Anlæg staa sig godt; men — den bedste Beskyttelse er dog den, der langsomt, og sikkert arbejder sig frem, nemlig den voxende Erkjendelse af den Betydning, som „Ordets Jærnvej“ har for fredelig Dræbt og Vindskibebælighed, ikke mindre end for Statens Interesser, og som nok engang vil gjøre, at Proklamationerne forsvinde, og at Linjerne alligevel blive staaende. Er ikke det smukke kinesiske Navn paa en Telegrafstation „Tsing-Tsing-Hong“, d. v. s. Huset, der sender Hilsener, en Tilnærmelse dertil?

C. L. Madsen.

En Ø i Nordishavet, opdaget af en norsk Skibsfører. Kapt. E. H. Johansen, der 1869 omsejlede det Kariske Hav og 1870 Novaja Semljas Nordende, sejlede i Avgust 1878 fra det sidstnævnte Land øst over og kom den 16de Avgust til Sibiriens Fastland; uden for dette, sydvest for Kap Taimur fandt han en Ø, paa 95° ø. L. f. Greenwich. Han sejlede derfra vest over og nord over og opdagede den 28de Avgust en forhen ukjendt Ø, som han omsejlede. Øen kaldte han *Ensom-Øen* og dens Beliggenhed bestemtes til 77° 30' n. Br. og 86° ø. L. f. Greenwich. Den er højest paa Vestsiden, hvor Højden naar omtr. 100 Fod, men helt lav paa Østsiden. Inde paa Øen syntes der at ligge et lidet Vand, som havde Afløb gennem en Elv paa Sydsiden. Uden for Vest- og Sydsiden var Farvandet urent indtil 1½ Mil af Stranden; en halv Mil uden for Østkysten var 20 Favne Dyb. Øens Fladeindhold er omtrent 3¾ geogr. □ Mile. Af Dyr saas Isbjørn, Hvalros, Blaaokobbe (*Phoca barbata*), Tejst, Terne, Stormmaage og Elfenbensmaage, samt flere lavere Sdyr. Mellem Øen og Sibiriens Fastland vare Dybderne ringe, fra 16 til 48 Favne. Paa Tilbagevejen var Kapt. Johansen nær den 78de Breddegrad, ved 78° Længde. — Denne lille Meddelelse bedes optaget i „Geogr. Tidsskr.“ Beretningen om Opdagelsen af den omtalte Ø har vistnok gjort sin Runde i europæiske Blade, men Øens Beliggenhed er deri til Dels ikke rigtig opgivet.

H. Mohn.

Mere om Pigeon-Sproget. I Anledning af en mindre Meddelelse i nærv. Tidsskr. S. 154 tillader jeg mig at fremkomme med nogle iagttagelser, som jeg har haft Lejlighed til at gjøre under et længere Ophold i Østasien.

Det vil uden Tvivl undre mange, at Kineserne, hvis eget Sprog er saa vanskeligt, men hvis medfødte Intelligens er saa almindelig godkjendt, og hvis Oplysning er saa vidt fremskreden, at alle kunne læse og skrive, ikke have været i Stand til at tilegne sig det meget lettere engelske Sprog bedre, end dette for Tiden tales i de kinesiske Søhavne.

Man mener almindelig, at dette afhænger af to Grunde, nemlig først og fremmest Kinesernes Utilbøjelighed til at blande sig imellem Evropæerne og tilegne sig disses Sædvaner eller Sprog, og dernæst de fremmedes og da jævnlig *Engelskmændenes* Optræden fra Førstningen af. Evropæerne have enten ikke givet sig Tid til, eller ogsaa have de forsmaaet at meddele de indfødte nogen grundig Undervisning i engelsk, thi det kom dem jo først og fremmest an paa at tjene Penge eller, som det hedder, gjøre „business“; om Kineserne talte deres Sprog rigtigt eller ej, var dem aldeles ligegyldigt, naar kun Hovedsjemeet opnaaedes. Saaledes fremkom da efterhaanden det underlige Blandingssprog, som i den Grad har trængt sig ind i alle Forhold, at Engelskmændene, dem selv uafvidende, tit bruge Udtryk, som f. Ex. *tschin-tschin*, *chow-chow*, *maskee*, *chop-chop*, *man-man*, *top-side*, *down-side* o. s. v., i deres indbyrdes Samtale, til stor Forbavselse for de nylig hidkomne fra Moderlandet; disse sidste lære for Resten mærkværdig hurtigt at komme i den samme Vane.

Endnu mærkeligere er det Sprog, som tales af Børnene i de europæiske Familier. I Modsætning til, hvad der i Reglen er Tilfældet saa vel herhjemme som i det øvrige Europa, hvor Børnene allerede lært lære deres Modersmaal, tale

Børnene i Kina og Japan fra først af det Sprog, som deres Ammer og de øvrige Tjenestefolk bruge. Paa denne Maade komme Børnene til at tale det mest forunderlige Sprog af Verden, nemlig en Blanding af kinesisk (eller japanesisk), pigeon-engelsk og en Smule ren engelsk, saaledes, at det for Evropæere, der ikke have opholdt sig længere Tid derude, næsten er fuldstændig umuligt for forstaa dem. Man kan bedst iagttagte dette ved at besøge de offentlige Haver i Hongkong eller Sjanghaj, hvor de evropæiske Børn fortrinvis tumle sig. Man kan ikke tænke sig et smukkere og mere oplivende Syn end det, som en af disse Haver frembyder. Den solklare Himmel, den halvtropiske Plantevæxt, de elegantklædte og sjelden smukke Børn, hvis Skjønhed end mere fremhæves ved Siden af Ammernes mongolske, gule Ansigtstræk, alt bidrager til at gjøre Scenen livlig og tiltalende; for os er dog det hele pantomimisk, thi Ammernes Pludren og Børnenes Snakken er omtrent lige uforstaaelig. Paa Grund af disse særegne Sprogforhold i Forbindelse med de indfødtes lave moralske Standpunkt har det vist sig afgjort nødvendigt meget tidlig at sende Børnene hjem, for at de kunne blive opdragne.

En stor Vanskelighed for Kineseren med Hensyn til den rette Udtale af fremmede Tungemaal er Manglen af r-Lyden i det kinesiske Sprog. Det koster en Kineser utrolig Anstrængelse at faa denne Konsonant ud over sin Tunge, og jeg har sjælden eller aldrig hørt nogen Kineser udtale et Ord paa rette Maade, hvori dette Bogstav forekommer. I Reglen bruger han l i Steden for r. Kommer f. Ex. den i ethvert evropæisk Hus i Kina uundværlige „houseboy“ og skal melde, at Tiffin eller Dinnor er „ready“, er det ham umuligt at udtale det anderledes end som „leady“; „breakfast“ udtaler han som „belekfast“, og den almindelige og aldrig manglende Ret „curry and rice“ som „cully and lice“.

Foruden de i den tidligere Meddelelse omtalte Særegenheder ved Pigeon-Sproget, kan anføres den hyppige Anvendelse af Verbet „belong“ i Steden for „to be“. Kineseren siger f. Ex. altid: „he belong good (bad) man“, „that belong good pigeon“, „cully and lice belong rubiac one chow-chow“ o. s. v. Ligeledes Ordet „sappie“, der rimeligvis er det samme som det franske *savoir* (af *savoir*); dette bruges af de indfødte i enhver Samtale med Evropæerne i Steden for „understand“ og er et af de mest gængse Udtryk. Taler man med en Kineser, beder man ham om noget eller giver ham en Ordre, kort sagt i alle Tilfælde vil hans Svar altid begynde med „mee sappie“ eller „no sappie“, eftersom han har forstaaet eller ikke forstaaet det sagte. Betegnelserne for fremmede Skibe ere ogsaa ret mærkelige, i det disse nævnes efter Masterens Tal, som f. Ex.: „one, two, thelee piece bambooh“. Af fremmede Flag kjendtes, indtil for faa Aar siden, især det engelske, franske, nordamerikanske og danske, hvilket endnu kan ses af ældre kinesiske Malerier af de vigtigste Søhavne, hvor disse 4 Flag ere anbragte i stor Mængde og paa den mest besynderlige Maade. Det danske Flag, som af Kineserne kaldes „wankeeh“, vajede indtil Aaret 1864 fra mer end hundrede Fartøjer derude. Da største Delen af disse imidlertid høre hjemme i slesvigske Havne, blev Tallet paa de danske Skibe paa Kinakysten efter Fredslutningen indskrænket til mindre end en Tredjedel; men endnu ere Kaptajnerne og den overvejende Del af Mandskaberne paa de slesvigske Kinafarere danske, og Kommandoen føres paa dansk. Det preussiske Flag, som senere afløstes af det nordtyske, kaldtes af Kineserne: „that piecee flag with a fowl in“.

At Pigeonsproget skulde vinde i Betydning og blive mere almindeligt, end det allerede er nu, tror jeg ikke. Man har tværtimod grundet Haab om, at Kineserne i Fremtiden ville bringes til at lære de to fremmede Hovedsprog, fransk eller engelsk, renere og fuldkomnere, end det hidtil har været Tilfældet. I saa Henseende have særlig de franske Missionærer med Held gjort store Anstrængelser, og der findes allerede nu ikke faa unge Kinesere, som tale godt og flydende fransk. Dog ikke alene Katolikkerne, som jo uægtelig gjøre de største Fremskridt, men ogsaa engelske Missionærer have i de senere Aar oprettet Skoler i næsten alle de større Søstæder, hvor Børn af kristne Kinesere opdrages fra helt smaa af og faa grundig Undervisning i engelsk. Disse